

Katarzyna Bolec

U r. w 1981 r. w Rzeszowie, Nagradzana i wyróżniana w konkursach literackich, m.in. konkursie poetyckim im. Rainera Marii Rilkego (2011), Struna Orficka (2010), C. K. Norwida (2010), Jana Kulki (2009), Haliny Poświatowskiej (2004), Praska Przysań Słowa (2004). Jej debiutancki tomik poezji *Plusk* został wyróżniony w konkursie na najlepszy debiut poetycki roku 2012 (Złoty Środek Poezji). Publikowała w „Toposie” i „Nowej Okolicy Poetów”. Pracuje jako lektor języka angielskiego w Rzeszowie.

*Przychodzą godziny popatrzą
odchodzą białe szron białe brzoz
(Anna Janko, Mój dom w Breslau)*

* * *

W moim poniemieckim domu w Breslau,
nie mówi się po niemiecku,
poranki otwierają się na oścież,
aby wpuścić do środka
trochę więcej światła
w pokojach od lat rozlewają się puste przestrzenie
najpierw wyjechały meble
dom przemieszczał się razem z nimi

bardziej na wschód,
ścieramy kurze na mokro,
wierzmy dom,
któremu na wojnie przestrelono płuca
czasami wynosimy wszystkie meble do ogrodu
mieszkamy w języku

* * *

Czuję jak z północy
nadchodzą wiersze
słysząc ich tupot kilka kartek dalej
trzeba będzie przeczekać tę nawałnicę gdzie indziej
najlepiej w miejscu ze wspomnieniem odległych zim,
gdzie kulig z Potopu dzieje się naprawdę
teraz jest odwilż
tylko chwilowy przymrozek sprawia, że
słowa zmieniają stan skupienia
dlatego zimujesz w tajdze
brodzisz po kostki w mulistej mazi
zamiast zwiedzać lodowce i wulkany
gdzie indziej poeci piszą o wodorostach
i skrzelach wiatru jakby oglądali je od środka
tutaj naszym ulubionym kolorem nadal jest zamrażający błękit
oglądamy oceany
ostrożnie
aby nie zostawić na mapie śladów naszych palców
słysząc jak z północy nadchodzą wiersze

Mirosław Osowski

A autor 11 książek, w tym 2 tomików Apoetyckich – *Jesień* (2009) i *Jesień 2* (2010) oraz utworów prozatorskich: powieści *Tomasz* (2002) i zbioru opowiadań *Tamte lata* (2005), *Domki z kart* (2004), *Świniobicie* (2003), *Powołanie* (2006), *Z nieba do piekła* (2007) i wspomnień – *W krainie dzieciństwa* i *Uniwersyteckie lata*. Laureat nagrody Złotego Pióra.

pamięci Tadeusza Różewicza

i tak panie poeto
życie nam ucieka
spokojnie pracowite
aż wreszcie milczenie
wieczne nadchodzi
od lat spodziewane
tylko insygnia próżności
zostały
by karmić młodych
złudzeniami
wkrótce spopielią ciało
w urnę włożą prochy
tyle z człowieka
do grobu zaniosą
bez żadnych łez
udawanych
przemówień
kłamstw słodkich
ciekawskiego tłumy
błysku fleszów
tylko świerków szum i brzóz
w oddali
na pożegnanie
niemych świadków historii

wykłęci

ach wy
stachury wojaczki
bursy rybowicze
poeci wykłęci
dlaczego wam życie niemiłe
coście się tak uwzięli
na świat na ludzi
dlaczego nie zakładacie
białośnieżnych koszul
pięknych niebieskich krawatów
nie pijecie drinków
w eleganckich restauracjach
nie występujecie
w otoczeniu pięknych kobiet
ani w kościele na kłęczkach
nie mądrzycie się
na naukowych sympozjach
a kochałyby was rodzina
mama tata siostra
mówiono by
z podniesionym czołem
i pokazywano z dumą
widzicie to nasz brat
kto w was tchnął
tego ducha pogardy
ten styl zwariowany
naiwne dziecinne marzenia
skąd ten zawód miłosny
bezsilni wobec gwiazd
bezkresnych przestworzy
przykuci łańcuchem do ziemi
biedni prometeje
z losem czy fatum zapisanym
już w księdze narodzin
stworzeni dla śmierci

Pieśń o Stalowej Woli

Nad Sanem leżysz, tuż przy błoniach,
gdzie szum topoli słychać smętny.
Pachniesz igliwiem, sosen żywicą,
kwiatem akacji, runem leśnym.

I choć nie jesteś jak Warszawa
ani bajeczna jak Sandomierz,
świttem okryta płaszczem dymu,
o zmierzchu smugą niebo zdobisz.

Nie bywał tutaj władca żaden,
ani królewski zamek stoi.
Brak ci legendą owianych dziejów.
Znają cię tylko z maszyn i stali.

A jednak masz swój urok jakiś,
skoro cię lubią i kochają
twoi mieszkańcy szarych domów:
ludzie zwyczajni, starzy, młodzi.

Smakujesz im jak chleb powszedni
krojony ręką matki z rana,
jak ciepły dotyk jej czułości,
i twarz zmarszczkami zatroskana.

Zdzisława Górską

Poetka, malarka, autorka licznych felietonów i esejów, pomieszczonych m.in. w książce *Przylądki do brej nadziei* (2010). Wydała 6 tomików wierszy: *Wieczne źródło* (1996), *Przesiewanie czasu* (1999), *Po rajskim jabłku ziemi idę* (2002), *Atlantycka huśtawka* (2006), *Ojcu Św. Janowi Pawłowi w darze* (2007), *Warto być* (2007). Jest członkiem ZLP, należy także do Polish American Poets Academy w Wellington N.J.

W sonetach

Może być sonet jak nóż do papieru
on nie kaleczy, ale przeciąć może.
Podobnie biczem, kiedy smagnie słowo,
już nie poderwie się do lotu orzeł.

Może być sonet muśnięciem jasności
i wiarą w wieczność na wzgórzach Asyżu,
gdzie święty sługa w otoczeniu ptaków,
gdzie freski Giotta i dzwony ze spiżu...

Może być sonet śpiewny i rytmiczny
jak nić Ariadny z labiryntu cienia,
wyjście ku światłu z tego zagubienia.

Wyjście na wolność lękiem spętanego,
nie z za krat ciężkich i lochów przepastnych,
lecz w bezkres jasny, bo z siebie samego.

23.01.2013

Zasłona

Do obręczy roku brak siedmiu dni
Wtedy była pełnia i niebo
w kobaltowym cudzie łaskawe
Płynęłam z przestrzenią
Dziś już po pełni i mgła gęstnieje
niedopowiedzeniem
zachłannych oczu

W draperię mgły wpinam
czerwoną różę
dekorację snu i jawy
W azbestowej klatce Bretona
reszta

Wszystko minie w niemym filmie
jak obraz w ciemnych okularach dnia
w tajemnicy mgły

Rozkręcony świat będzie wirował
na orbitach róż
niezerwanych

21.11.2013

Andrzej Sondej

Poeta, happener, animator kultury i sztuki. Założyciel „Pociągu do Sztuki”. Redaktor i współzałożyciel portalu internetowego www.pogranicze.eu

O szaleńcu, barwny ogrodzie

Szczególna dedykacja dla Józefa Gajdy

Idź i powiedz innym co widziałeś
O szaleńcu, barwny ogrodzie
W krainie innych byłeś odbiciem narzeczonych
Które jak brylant goszczą się w rynsztoku
Serc pięknych w obiektywie

Idź i powiedz innym gdzie idą i po co
W świecie otartym o krzywe zwierciadła
Zamki na statku w lustrach cieni
Widzisz tych, co idą zanurzeni w błocie wiatru
Niewinnych oczu drganiem oddechu

Poruszonych i martwych obrazów
Od stosu piramid i zakłęb dziecka
Co jak wędrowiec napotyka góry
I z nimi wzrasta

O padole z wodą umyka ten płomień nicości
Wszystko się pali i spala w mroku
To wszystko w NIC się zatracza
Że wczoraj przyszyły ptaki zasmucone

Hamburg, Rzeszów, 19.03.2014

Celina Depa

Mieszka w Raławce. Pracuje w Rzeszowie. Debiutowała w 2001 r. Wydała cztery tomiki poezji: *Apokryfy życia* (2002), *Narkotyki babiego lata* (2003), *Jacht powrotnych ptaków* (2005) i *Tak wiele* (2007). Aktywnie uczestniczy w życiu społecznym i artystycznym. Jest członkiem Związku Literatów Polskich.

Z kufra pamięci

Zaczarowany dziecięcy świat
zamknięty kadrem przeszłości
nieuchwytny jak promień
zachodzącego słońca

z mroku wspomnień wychyla się
sadzona ręką dziadka sosna
i sad pełen soczystych śliw

wyrastające jakby tylko dla mnie
z zielonych gazonów łąki
bielutkie ronda pieczarek

zabawa w chowanego za pnem
z dziurawej wierzby

pajda świeżego chleba
z pachnącym wiejskim masłem
i babcia w kwiecistym fartuchu
dziecinne zaufania

dzień za dniem
powoli domyka się
blednie

pamięć potyka się
o ufność tamtych dni

a wersy
rozdmuchuje wiatr